

باب چهل و نهم در نهی از افتخار و استکبار بر یکدیگر

در کتاب مستطاب اقدس میفرمایند قوله تعالی:

"و لیس لأحد ان یفتخر علی احد کلّ ارقاء له و ادلاء علی انه لا اله الا هو انه کان علی کلّ شیء حکیمًا." (بند ۷۲)

حضرت عبدالهء جلّ ثنائه در یوم سی ام ماه اگست ۱۹۱۴ فرمودند قوله العزیز:

"انانیّت و خودپسندی سبب جمیع اختلافاتست هیچ آفتی در عالم وجود مثل خودپسندی نیست و آن این است که انسان دیگر را نه پسندد و خود را به پسندد خودپسندی عجب میآورد، تکبر میآورد و غفلت میآورد. هر بلائیکه در عالم وجود حاصل میشود چون درست تحرّی بکنید از خودپسندی است. ما نباید خود را به پسندیم بلکه سایرین را بهتر بدانیم حتّی نفوسی که مؤمن نیستند زیرا حسن خاتمه مجهول است. چه بسیار نفسیکه حال مؤمن نیستند و روزی بیاید که ایمان بیاورند و مصدر خدمات عظیمه شوند و چه بسیار نفسیکه حال ایمان دارند ولی در آخر حیات غافل از حقّ گردند. ماها باید هر نفسی را بر خود ترجیح دهیم و اعظم و اشرف و اکمل به بینیم ولی بمجزّد اینکه خود را از دیگران ممتاز به بینیم از طریق نجات و فلاح دور شده ایم. این از نفس اماره است که هر چیزی را بنظر انسان بد مینمایاند، یک ذلّت محض را شرف کبری ابراز میکند یک مصیبت عظمی را آسایش بیمنتی جلوه میدهد. و چون خوب تحقیق کنیم آن بئر ظلماء خودپسندیست زیرا انسان اطوار و رفتار دیگران را نمی پسندد بل احوال و آداب و شئون خود را می پسندد. خدا نکند که در خاطر یکی از ماها خودپسندی بیاید خدا نکند خدا نکند خدا نکند. ماها باید وقتی که بخودمان نگاه میکنیم به بینیم که از خودمان ذلیل تر، خاضع تر، پست تر کسی دیگر نیست و چون بدیگری نظر اندازیم به بینیم که از آنها کاملتر، عزیزتر، داناتر کسی نیست زیرا بنظر حقّ باید بجمیع نگاه کنیم. باید آنها را بزرگوار به بینیم و خود را خوار و هر قصوریکه در نفسی می بینیم آن را از قصور خود دانیم زیرا اگر ما قاصر نبودیم آن قصور را نمیدیدیم. انسان باید همیشه خود را قاصر و دیگر را کامل بیند .... این را بدانید در قلبی که ذرّه ای نورانیّت جمالمبارک است کلمه من از لسانش جاری نمیشود یعنی کلمه من که دلالت بر

خودپسندی کند که من چنین و چنان کردم من خوب کردم فلانی بد کرد. این کلمه انانیت ظلمتی است که نورانیت ایمان را میبرد و این کلمه خودپسندی بکلی انسان را از خدا غافل میکند."

و در لوح احبای یزد از قلم مبارک مرکز میثاق جلّ ثنائه نازل قوله تعالی:

"اما وسائل وصول بحسن خاتمه این است که باید از عجب و کبر احتراز نمود و خودپسندی را مبعوض دانست و در جمیع اوقات شرمسار بود و از هواجس¹ نفس و هوی بیزار و از اهل فتور و غرور در کنار و ثابت بر عهد و میثاق و علیکم الجاء الأبهی **ع**"

---

¹ هواجس: وسوسه‌ها و خیالات باطل